

opes et pretium acceperunt. Satis ergo constat quam fuerit detestabile hoc vitium in illa lege; et quo minus expresse in illa lege prohibebatur, eo evidentius constat, quam fuerit divino ac naturali juri contrarium.

CAPUT VI.

AN IN LEGE NATURÆ HABUERIT ETIAM LOCUM SIMONIAE VITIUM, FUERITQUE PROHIBITUM?

1. *Pars negativa proponitur.* — De illo antiquiori tempore potest esse nonnulla major dubitandi ratio, quia in eo non videntur fuisse spiritualia dona, de quibus tam facile possit per lumen naturale cognosci, illa vendere aut emere, intrinsecam malitiam continere. Unde hic etiam non desunt exempla quæ oppositum suadere videantur. Nam Abraham sepulturam emit, Genes., 23, quæ emptio nunc simoniaca est; et Jacob a suo fratre Esau sacerdotium emit, Genes. 25. Emit enim primogenituram, cui tunc erat sacerdotium adjunctum, ut est communis traditio. Joseph etiam, Genes. 40, post somnii interpretationem, dixit ad pincernam Pharaonis: *Tantum memento mei, cum tibi bene fuerit.* Ubi videtur beneficium temporale postulasse pro actu interpretandi, qui propheticus erat et spiritualis. Et cap. 41, principatum Ægypti acceptavit Joseph, quem videtur Pharaon illi dedisse propter gratiam interpretandi somnia. Et confirmatur, quia si in lege naturæ fuisset hoc vitium, etiam nunc inter infideles esse posset, quia illi tenentur ad totam legem naturalem; consequens videtur falsum, quia in illis non sunt gratiæ, nec supernaturalia dona; quomodo ergo possunt simoniam committere? Et simile argumentum sumi potest de homine creato in puris naturalibus, in quo naturalis ratio suam vim haberet, et ita haberet integram naturalem legem, et tamen in eo non haberet locum simonia propter eandem rationem, quia non haberet supernaturalia dona.

2. *Duplex acceptio status legis naturæ.* — Priusquam respondeamus, oportet in memoriam revocare, statum legis naturæ dupliciter accipi: uno modo, ut lex naturæ dicat solam rationem naturalem puram, ut per naturale lumen intellectus dictari potest; alio, ut dicat rationem ipsam ut elevatam per fidem, et prout sic elevata potest dictare de agendis vel vitandis per dictamina connaturalia ipsi fidei, et lumini supernaturali. Hoc ergo loco statum legis naturalis hoc posteriori modo sumi-

mus; nam supponimus ut clarum in illo fuisse spiritualem materiam, circa quam solet versari simonia, nam in illo fuerunt etiam gratiæ gratis datæ, ut prophetia; fuit etiam sacerdotium, et aliquod sacramentum, et sacrificium, oratio, et aliæ spirituales functiones. De statu autem legis naturæ priori modo sumpto, seu puro, paulo inferius pauca dicemus.

3. *In lege naturæ simonia potuit committi.* — Hoc ergo supposito, dicendum est vitium simoniæ committi potuisse in tempore legis naturæ, prout fuit in hominibus fidelibus ante latam legem Moysi, vel etiam post illam, in his qui non erant de stirpe Abraham per Isaac et Jacob. Nam in illo tempore (ut dixi) etiam erat materia spiritualis de se sufficiens ad hoc vitium; ergo ibi etiam committebatur tale vitium, si venditio vel emptio circa talem materiam fiebat, quia habebat eandem malitiam, quæ non positivo juri, sed divino ac naturali ex vi luminis fidei contraria est. Unde etiam nonnulla exempla simoniaca illius temporis communiter recensentur, quæ breviter expendenda sunt.

4. *Ephron sepulturæ locum Abraham vendens simoniam non commisit.* — Primum est de Ephron, qui Abraham vendidit locum sepulturæ, Genes. 23. Quod innuit D. Thomas, dicta q. 110, art. 4, ad 3. Sed de facto nullum ibi fuit vestigium simoniæ ex parte Abraham, nec forte ex parte Ephron. Tum quia non constat illum agrum fuisse ante deputatum ad sepulturam; imo verisimilius est neminem antea fuisse ibi sepultum; ideo enim Abraham locum illum elegisse videtur, ut haberet locum sepulturæ separatum a sepulchris Gentilium, ut ibi notant expositores. Tum etiam quia, licet jam ille locus quoad speluncam esset ad sepeliendum destinatus, poterat ager vendi condigno pretio, habens adjunctam et quasi annexam talem speluncam. Tum etiam quia ipsamet spelunca potuisset emi et vendi pro valore ipsius terræ, nulla habita ratione illius deputationis, vel quasi consecrationis; nam, ut infra dicemus, etiam nunc posset vendi, si per jus canonicum prohibitum non esset, sicut calix vendi potest ratione materiæ. Dicit tamen Hieronymus, in quæst. Hebr. in Genes., ad cap. 23, Ephron, *postquam victus est pretio, ut sepulchrum venderet argento, licet cogente Abraham, postea vocatum esse Ephron, significante Scriptura non fuisse consummatæ perfectæque virtutis, qui potuerit memorias vendere mortuo-*

rum. Sed quicquid de hoc sit, non dicit Hieronymus ibi intervenisse peccatum. De possibili vero, seu ex hypothesi, addit D. Thomas quod, quia inter Gentiles loca sepulchrorum religiosa reputabantur, si Ephron intendit accipere pecuniam tanquam pretium pro loco sepulturæ, peccatum commisit, utique simoniæ, licet Abraham non peccaverit emens, vel quia non intendebat dare pretium nisi pro communi terra, vel quia redimebat suam vexationem. Sed certe si Ephron peccaret, vix posset excusari Abraham; primum, quia ibi nulla erat vexatio; poterat enim Abraham alium locum quærere, ubi suum mortuum sepeliret; nec satis erat emere bona intentione, si aliter simoniace vendebat; non enim licebat cooperari illi, nedum illum inducere. Dicendum ergo videtur Abraham recte egisse, et nullam habuisse rationem præsumendi in alio malam intentionem, quia solum petebat pretium quod terra ipsa valebat, nec augebat pretium propter solum titulum sepulturæ. Unde licet inter Gentiles locus sepulchri sacer et religiosus haberetur, non ideo erat prohibitum vendere locum ipsum materiale justo pretio, quia neque id ex natura rei malum est, nec est cur fingatur tunc aliquo jure humano fuisse prohibitum, sed ad summum poterat esse malum augere pretium ex illo solo titulo, quod esset locus sepulturæ, vel pretio vendere usum talis loci ad sepeliendum aliquem. Et hoc significat D. Thomas esse contra legem naturalem; quod an ita sit, infra tractando de materiis simoniæ videbimus, nam in casu de quo tractamus, non est talis excessus commissus, quantum ex textu Scripturæ colligi potest.

5. *An Esau primogenituram vendens simoniacus fuerit.* — An primogenitura Esau habuerit annexum sacerdotium. — Aliud frequens exemplum est de Esau, qui primogenituram vendidit fratri suo Jacob, Genes. 25. Ita etiam sentit D. Thomas in dicta solutione ad 3, ubi accusat Esau tanquam simoniacum, excusat autem Jacob, quod suam redemit vexationem; nam jus primogenituræ ad ipsum pertinebat donatione divina. Non ergo acquisivit aliquid spirituale jus per illam emptionem, sed abs tulit impedimentum, quod frater sibi objicere poterat, propter antecessorem nativitatis. Hæc fere D. Thomas, quæ Cajetanus latius prosequitur, et præsertim dubitat quomodo possit excusari Jacob a culpa, si Esau simoniam commisit, quod certe non parvam habet dubitationem, propter quam idem Cajetanus,

Genes. 25, in dubium vocat totum fundamentum hujus quæstionis, nimirum, quod primogenitura tunc haberet annexum sacerdotium, vel aliquid spirituale. Et Oleaster ibi, ulterius progressus, id negare non dubitavit, sumitque argumentum, ex eo quod Abel non fuit primogenitus, et tamen erat sacerdos, sacrificium enim obtulit. Hoc vero fundamentum parvi momenti est, tum quia Hieronymus, statim citandus, significat morem illum, quod primogenitus esset sacerdos summus, incepisse post diluvium; tum etiam quia non repugnabat secundo genitum esse sacerdotem, sed non summum; tum denique quia non constat oblationem Abel fuisse propriam et publicum sacrificium; potuit enim esse simplex oblatio et privata, quæ a non sacerdote fieri potest.

6. *Affirmativa pars vera resolvitur.* — Quapropter non est facile neganda antiqua traditio quam refert, eique fidem adhibet Hieronymus, epist. 126 ad Evagri., et in Tradit. Hebr., ad cap. 14, 27 et 49 Genes.; præsertim cum eandem significet Clemens, lib. 8, Constit., cap. 5; et Augustinus, in Psalm. 46, quos fere omnes posteriores Doctores secuti sunt, ut D. Thomas supra, et ad Hebr. 12; Abul., Genes. 25 et 27, et ibi. Lippom. Et bene Benedictus Per., Genes. 25, disp. 8, qui id conatur probare ex 19 Exod., quia ibi dicitur: *Sacerdotes qui accedunt ad Dominum, sanctificentur.* Ex quo loco recte probatur fuisse sacerdotes in populo Dei ante institutum Leviticum sacerdotium, sed non probatur illos fuisse primogenitos. Potuerunt enim aliter esse electi a populo, vel designati per Moysen, ut ex c. 24 Exodi potest conjectari. Et (quod caput est) inde non habetur illos fuisse summos sacerdotes, sed communes. Nam summus sacerdos tunc revera erat Moyses, ut ex c. 24, et aliis locis satis constat. Apparentius id probat idem auctor Paulo, de quo statim dicetur.

7. *Esau simoniam commisisse, statuitur ut probabile.* — Hoc ergo fundamento posito, opinio D. Thomæ proposita satis recepta est; et confirmari maxime solet ex Paulo, ad Hæbreos 12, qui appellat Esau *profanum, qui propter unam escam vendidit primitiva sua.* Nam profanus idem est quod irreligiosus et res sacras non curans, et ideo in Scriptura profanus sancto contraponitur, Levit. 10: *Ut habeatis scientiam discernendi inter sanctum et profanum, inter pollutum et mundum.* Vocans ergo Paulus profanum Esau, in hoc sa-

tis indicat sacram rem violasse, vendendo primogenituram, ac subinde simoniacum fuisse. Et favet ibi Chrysostomus, homilia 31, nam Esau vocat *mundanum vendentem spiritualia*; idemque indicavit Augustinus in dicta Enarrat., Psalmo 46, dicens, quod *Esau per gulam perdidit primogenita sua, nam plus amavit quod corporaliter concupierat, quam quod spiritualiter prius nascendo meruerat*. Si enim primogenitura tantum esset quid naturale et temporale, ratione illius non posset dici Esau aliquid spiritualiter meruisse nascendo; dum ergo Augustinus dicit spiritualiter, significat rem illam fuisse spiritualem, et consequenter venditionem ejus fuisse simoniam.

8. *Quo pacto ex vi legis naturalis venditio simoniaca fuerit.* — Sed licet hæc sententia probabilis sit, tamen quia hic non tam agendum est de accusatione vel excusatione personæ, quam de ipso facto, et jure illius secundum se, sic non caret illa sententia difficultate, in explicando, quomodo ex vi legis naturalis venditio illa simoniaca fuerit, etiamsi eo tempore primogenituræ esset conjunctum summum sacerdotium. Et ratio difficultatis est, quia negari non potest quin primogenitura secundum se sit tantum proprietatis quædam naturalis, seu naturalis dignitas, ut eam vocat Chrysostomus, homilia 51 in Genes. Cui conjunctæ erant per ratiocinationem humanam, et quasi ex jure Gentium multæ commoditates, seu prærogativæ et honores, ac utilitates humanæ et temporales, plures vel pauciores, juxta varias consuetudines, vel leges humanas, ut indicavit Glossa, in cap. *Quam periculosum*, 7, quæst. 4. Et late Tiraquell., de Jur. primogen., in Præfatione, ubi specialiter, a num. 12, tractat de primogenitorum prærogativis in illis antiquis Patribus, et inter Judæos; et num. 17, et 18, addit munus sacerdotale, referendo Hieronymum, et alios. Supponebatur ergo primogenitura naturalis, et civilis seu humana, ut sic dicam, et illi conjungebatur jus sacerdotale, vel ex ordinatione divina, vel ex traditione populorum fidelium. Negari autem non potest quin jus primogenii, secundum se spectatum, et secluso adjuncto spirituali, habeat humanam æstimationem, secundum quam venale sit, et commutabile pro alio temporali bono; nam totum illud commodum primogenituræ, licet in naturali prioritate nativitatis fundamentum sit, transferri potest in alium, quia non est necessario conjunctum cum naturali illa

prioritate. Item est pretio æstimabile, quia simpliciter est temporale bonum; ergo est vendibile sine injustitia, vel alia intrinseca iniquitate, ut late etiam ostendit Tiraquell. supra, q. 28 et 29.

9. *Bene potest intelligi venditio primogenituræ Esau, quin venderetur jus spirituale.* — Igitur, licet primogenituræ fuerit annexum sacerdotium, poterat vendi sine simonia, stando in jure naturali, ratione materialis per se spectati, non habendo rationem ad spirituale, in computatione vel æstimatione pretii. Quod facillime intelligetur in venditione Esau, nam pretium fuit tam vile, ut nec ad materiale solvendum per se sufficeret, ut statim attingam. Prior illatio infra est generaliter tractanda; nunc breviter patet, tum ratione, quia materiale non amittit valorem suæ commoditatis et utilitatis temporalis propter spirituale adjunctum; tum exemplis, quia hoc modo sine simonia venditur calix ratione materiæ, et venditur villa, seu fundus cui adhæret jus patronatus, et non propterea venditur ipsum jus patronatus, licet cum fundo transferatur, nec per se vendi possit. Ita ergo recte intelligitur venditio primogenituræ sine venditione juris spiritualis. Et hoc exemplo illam declarat Lippoman., Genes. 25, et consequenter illam a labe simoniæ excusat. Idemque habent Archid., Hug. et Laur., in dicto c. *Quam periculosum*, et certe Glossa idem sentit (quicquid ibi dicat Turrec. art. 5); nam, licet referat Gandulfum dicentem, Esau fuisse simoniacum, ipsa subdit: *Sed est contra eum caput*. Qui studet, 1, quæstion. 1, ubi Giezi dicitur fuisse primus simoniacus. Ad quod non respondet, sed transit; unde videtur objectioni succumbere, et a Gandulfo recedere.

10. Nec cap. *Qui studet* contemnendum est; nam, licet Turrec. respondeat Giezi fuisse primum simoniacum in veteri lege, sed in naturali Esau fuisse primum, Nazianzenus tamen, in dicto capitul., non agit de veteri lege tantum, sed de toto veteri Testamento. Re tamen vera non dicit Giezi fuisse primum; sed solum, probando malitiam simoniæ ex utroque Testamento, adducit exemplum Giezi et Simonis; et ita ex illo textu ad summum colligi potest argumentum negativum. Quod autem dicti canonistæ negant, Esau vendidisse jus spirituale, non ideo est quia negent fuisse conjunctum cum primogenitura (ut Turrec. eis imponere videtur); contrarium enim ex illis constat, et ex aliis multis, quos supra Tiraquell. refert; sed negant annexionem illius

juris cum primogenitura, sufficere ut vendita primogenitura censeatur venditum spirituale jus, ad quod Turrec. non respondet, neque ad rationem factam. Et sic videtur dixisse Chrysostomus supra, Esau vendidisse dignitatem, quam a natura habebat. At sacerdotium non erat a natura, neque illius meminit Chrysostomus, non quia non esset, sed quia in venditionem non venit.

11. *Probabilius est in facto Esau non fuisse simoniam.* — Juxta hunc ergo dicendi modum, probabilius quidem videtur in illo facto, secundum se spectato, et in illo tempore, quando jure tantum naturali regulandum est, et non positivo, per se et intrinsece in tali facto non fuisse simoniam. Atque hoc modo facillime defenditur, quomodo Jacob non peccaverit petendo a fratre, ut primogenituram venderet, quod alias, ut Cajetanus dixit, Genes. 25, difficile esset, si venditio illa intrinsece simoniaca fuisset. Quia nunquam licet petere ab alio quod ipse sine peccato prestare non potest, nec talis petitio potest honestari quando is, a quo petitur venditio, moraliter non potest excusare simoniam, si faciat quod postulatur. Respondet tamen Cajetanus, in 2. 2, quæst. 100, art. 4, licet verba Jacob sonarent venditionem, tamen sensum non fuisse petendi veram venditionem, sed traditionem rei, quæ sua erat, offerendo aliquid ad inducendam voluntatem Esau, quia aliter ab illo recuperare non poterat; quam doctrinam ait Cajetanus extendi ad omnem redemptionem vexationis in hac materia. Sed de hoc videbimus postea: nunc solum assero mihi non satisfacere pro præsentis casu. Quia Esau pro tunc non inferebat injuste vexationem, nam habebat naturalem titulum, et possessionem primogenituræ, cum consensu et voluntate patris; unde illi non constabat illam pertinere ad Jacob, et se fuisse obligatum ex justitia ad transferendam, et quasi restituendam illam. Et ideo in tali occasione, et cum talibus circumstantiis, Jacob petebat ab Esau rem quam sine peccato facere non poterat, quia per modum restitutionis, seu cessionis debitæ primogenituram relinquere non poterat; ergo cogebatur illam formaliter ac propriissime vendere; ergo inducebatur ad malum, quod vitare non poterat.

12. Sed ait Cajetanus, quod, licet Esau scivisset divinam ordinationem, non cessisset, sed in sua detentione perseverasset. At hoc divinare est, et parum refert, quia illa condicionalis de futuro nihil ponit nunc in esse,

nec reddit hic et nunc culpabilem Esau in non restituendo; ergo nec reddit inculpabilem Jacob in petenda venditione, non prius instruendo fratrem de jure suo. Ut si nunc aliquis bona fide haberet meum beneficium, non liceret statim offerre illi pretium ut restituat, sed oporteret prius illi ostendere quomodo beneficium non sit suum, sed petentis. Eo vel maxime quod non constat Jacob eo tempore habuisse jam jus in re, sed ad rem; nam Deus tantum dixerat: *Major serviet minori*, quæ erat promissio de futuro, quæ non dabat jus in re, donec translatio majoratus cum effectu fieret; redemptio autem vexationis non habet locum, donec sit jus in re acquisitum, imo fortasse nec ante possessionem adeptam, de quo postea. At vero si illa venditio non erat simoniaca intrinsece, cessat facile omnis difficultas, sive Jacob præviderit non fuisse faciendam ab Esau sine gravi peccato, sive non; nam satis erat quod fieri posset moraliter sine peccato; nam Jacob utebatur jure suo, et malitia alterius erat per accidens. Sicut etiam facile excusatur Jacob vel ab injustitia, quod tam vili pretio rem tantam emere voluerit, vel a crudelitate, non subveniendo gratis fratri in tanta necessitate constituto; nam ille utebatur jure suo, et rem sibi debitam postulabat; et ut sine injustitia illam peteret pro vili pretio, satis erat quod sibi de jure suo constaret, etiamsi alius ignoraret. Et eadem ratione non tenebatur dare gratis pulmentum, maxime quia Esau non erat in vera necessitate, sed in intemperantissima cupiditate.

13. *Quo pacto peccaverit Esau.* — Quod vero spectat ad peccatum Esau, mihi curæ non est de illo excusando; potuit enim ex prava intentione esse simoniacus, volens vendere etiam ipsum spirituale jus, et hoc satis est ut intelligatur, etiam in illo tempore potuisse aliquam simoniam committi. Contendo tamen pactum illud, bona intentione factum, potuisse esse non simoniacum, et ideo potuisse a Jacob simpliciter peti. Et quod ad generale jus pertinet, contendo venditionem temporalis rei non fieri simoniacam jure naturæ, eo quod sit antecedenter annexa ad jus aliquod spirituale, si pretium est commensuratum rei temporali, et pro illa tantum detur. Addo etiam nihil esse quod in rigore cogat dicere, Esau commisisse propriam simoniam. Peccavit quidem per excessum gulæ, ut omnes Sancti tradunt, et maxime Gregorius, 3 Moral., cap. 27, et Augustinus, 16 de Civit., cap. 37, ubi ait excessisse *per immoderantiam cupiditatis*; et in dicto

Psalm. 46, ait per gulam perdidisse primogenita. Idem Chrysostomus, homil. 31 in ad Hebr., et ibi Theoph., et D. Thom. ibi etiam exponit, *profanum*, id est, *gulosum*, non tam proprietatem vocis, quam causam venditionis considerans. Præterea peccavit Esau ut prodigus et vilis, pro re vilissima, nobilissimum naturæ donum et valde honorificum, victus cupiditate, commutans, ut recte notavit Lippom., adducens alios in Caten. Genes.

14. *Cur Esau profanus appelletur.* — *Opiniones hæc quomodo possint concordari.* — Tandem propter proprietatem vocis *profanus*, qua utitur Paulus, fatemur peccasse etiam Esau tanquam profanum, carentem religionis spiritu et affectu, et contemnentem jus primogenituræ. Itaque licet illud non vendidisset, prout spirituale erat, sicut explicuimus, contempsit tamen, et pro nihilo habuit, et ideo profanus fuit. Quamvis enim jus illud tantum esset annexum primogenituræ, tamen ratione tantæ dignitatis (licet non debuerit æstimari ut res digna temporali pretio), debuit haberi in majori æstimatione spirituali, et consequenter non ita contemni; merito ergo profanus dicitur, qui ita illud contempsit. Quod enim illam contempserit, ex verbis Genes. aperte colligitur, dum ita concluditur: *Abiit, parvi pendens quod primogenita vendidisset*, ubi Lippom., id est, *vilipendit primogenituram*, juxta septuaginta et Chaldaicum, et in hoc ait *exaggerari peccatum Esau, quod primogenita nihil faciebat*. Et Theophyl.: *Hæc, inquit, est profanatio contemptus divinarum rerum*. Et de Esau ait: *Est helluo, vorax, mundanus, spiritualia profanans et conculcans*. Et hoc modo tacite interpretatur verbum *vendens*, quo Chrysostomus usus fuerat; et ita etiam recte intelligitur quod Augustinus dixit, plus amasse corporalem cibum, quam spiritualia. Ex his denique etiam præsumi potest, omnia, quæ cum primogenitura conjuncta erant, vendere voluisse, nec inter spiritualia et temporalia, seu naturalia differentiam fecisse, quod est propriissime fuisse profanum. Et ita facile possunt concordari opiniones, quantum attinet ad personale factum, dummodo pro regula non sumatur, omnem venditionem similis materiæ necessario esse simoniacam ex vi naturalis juris.

15. *An possit dari simonia in homine creato in puris naturalibus.* — Ex his ergo satis constat, in lege naturæ potuisse simoniam committi, quando res spirituales directe et secundum se vendebantur, vel pro temporalibus commu-

tabantur. Hinc vero ulterius supererat dicendum de lege naturali pura, id est, vel qualis esset in homine creato in puris naturalibus, vel qualis nunc intelligi potest in republica humana invincibiliter ignorante totum ordinem gratiæ, et colente aliquo modo Deum. Sed hæc quæstio pendet ex majori declaratione objecti seu materiæ circa quam versatur simonia; nam hypothetice, seu sub conditione dicere possumus, quod si in illo statu inveniri poterat materia simoniæ mere naturalis, ut sic dicam, etiam vitium inveniri posset aliquo modo, quia naturalis ratio haberet suam vim prohibendi negotiationem rerum sacrarum. Si autem e converso verum est, ut multi volunt, in illo statu non inveniri materiam simoniæ, etiam est clarum, neque tale vitium potuisse in illo statu locum habere. Quid autem de tali materia sentiendum sit, melius in capite octavo definiemus.

16. *Solvuntur rationes quæ afferebantur in contrarium.* — Denique ex dictis solutæ fere sunt rationes dubitandi in principio positæ. Negamus enim in lege naturali, prout fuit in hominibus fidelibus inventa, non esse supernaturalia dona, quæ possent esse materia simoniæ; nam (ut dixi) tunc etiam erant supernaturalia dona gratiæ, et ministeria, de quibus dubitari non potest quin sint sufficiens materia simoniæ. Ad exempla autem de Abraham et Jacob, satis jam responsum est. Joseph autem sine causa adducitur in exemplum, nam quando petiit misericordiam a pincerna Pharaonis, nullum contractum cum illo fecit, nec aliquid per modum debiti exegit, sed gratis omnino somnium interpretatus est; deinde vero pium opus ab ipso misericorditer et benevole efflagitavit. Et ita notat ibi Abulens. nihil pro interpretatione postulasse Joseph, sed solum quasi eleemosynam postulasse, sicut illam postulare posset, etiamsi nullum beneficium alteri contulisset. Ille ergo (ait Abul.) non exigebat debitum, quamvis pincerna teneatur ex gratitudine beneficium beneficio compensare. Augustinus vero, serm. 80 de Tempore, indicat non nihil defecisse Joseph a firma in Deum spe, petendo auxilium ab homine impio, in quo illum a culpa veniali non excusat; de vestigio autem simoniæ illum non accusat, quod nobis satis est. Credo tamen nec per diffidentiam venialiter peccasse, quia non est contra debitam et perfectam fiduciam in Deum, uti mediis humanis moraliter occurrentibus, et accommodatis ad propriam miseriam sublevandam, seu ad vim et injuriam

propulsandam; hoc autem in eo facto egit Joseph. In alio vero loco, evidentius est Joseph nihil temporale postulasse, sed regem ipsum Pharaonem propria sponte dixisse: *Num invenire poterimus talem virum*, etc., et elegisse illum ad illud munus, non propter acceptam gratiam, sed propter hominis virtutem et sapientiam. Merito ergo potuit Joseph dignitatem acceptare, imo et debuit, quia non ignorabat illam fuisse Dei voluntatem. Ad ultimam confirmationem de homine in puris naturalibus, jam responsum est.

CAPUT VII.

SITNE ALIQUA SIMONIA SOLO HUMANO SEU ECCLESIASTICO JURE PROHIBITA.

1. *Pars negativa proponitur.* — Omnia quæ hactenus diximus, pertinent ad prius membrum divisionis propositæ, quod erat simonia contra jus naturale; nunc de altero membro simoniæ contra jus positivum dicendum est; non enim deest circa illud controversia. Nam Durand., in 4, d. 25, quæst. 5, num. 9, contendit nullam esse simoniam soli juri positivo contrariam. Probat primum, quia id quod est tantum contra præceptum positivum, solum habet malitiam inobedientiæ, quia in talibus tota ratio malitiæ est præceptum, cui sola inobedientia opponitur; ergo si venditio vel emptio solum est mala quia prohibita, erit tantum inobedientia, non simonia. Majorem videtur divus Thomas docere 2. 2, quæst. 104, art. 2, ad 1, ubi ait quædam esse, quæ ad nullam aliam virtutem nisi obedientiæ pertinent, ut patet in his quæ ideo sunt mala, quia prohibita; et eandem probat Durandus exemplis, quia qui in die jejunii pluries comedit, solum contra obedientiam peccat, et sic de aliis. Secundo argumentatur, quia vel res, quæ venditur, est sacra, vel non est sacra: si est sacra, non solum erit simonia, quia prohibita, sed ex natura rei, talis erit, quia omnes rationes factæ ad probandum dari simoniam contra jus naturale, probabunt idem de tali simonia. Si vero res non est sacra, etiamsi jure humano vendi prohibeatur, venditio ejus non erit vera simonia, quia prohibitio illa non mutat rerum naturas, et ita nec facit ut sit res sacra, quæ non erat, nec ut simonia vera in alia materia versetur, quam in re sacra. Ne autem videatur Glossis et doctrinis Canonistarum contradicere, exponit solere hujusmodi contractus prohibitos per Ecclesiam (quando, licet alias de

se mali non sint, nihilominus sub pœnis simoniæ prohibentur), simonias appellari largo modo et in ordine ad pœnas, non quia revera pravitatem simoniæ contineant.

2. *Propriam simoniam dari posse, solo ecclesiastico jure prohibitam.* — Nihilominus dicendum est, non tantum illo metaphorico modo, sed vere ac proprie dari posse simoniam etiamsi contra jus tantum ecclesiasticum et positivum sit. Ita sentiunt Glossæ, et Canonistæ relati cap. 2, qui hoc defendunt specialiter contra Durandum: Palud., 4, dist. 25, q. 4, art. 2; Sot., lib. 9 Just., quæst. 5, art. 2. Qui auctores solum quibusdam exemplis declarant, ubi, quando et quomodo hæc simonia tantum positiva inveniatur. Sed exempla non sufficiunt, tum quia fere omnia possunt esse dubia, et Durandus dicet, in multis illorum esse simoniam quoad pœnam, non quoad culpam; tum etiam quia oportet assignare regulam ad cognoscendam materiam hujus simoniæ et prohibitionis; nam ex tali regula judicandum est de exemplis, et sine illa, doctrina est incompleta, et insufficient ad particulares quæstiones definiendas. Ut ergo res breviter declaretur, et solvantur objectiones Durandi, adverto, duobus modis posse intelligi aliquam simoniam esse de jure humano. Primo, quia res spiritualis, quæ venditur, licet vere sacra et spiritualis sit, tamen totam spiritualitatem suam habet ex jure humano, et Ecclesiæ institutione, ut sacramentalia omnia sunt spiritualia de jure humano. Secundo, quia immediate ipsa venditio talis rei, vel commutatio pro alia, ex pacto, et obligatione mutua, de se non est mala, jure tamen humano prohibita est intuitu religionis; ut, verbi gratia, officium œconomi (quod gratia tantum exempli dictum sit) Ecclesiæ per se spectatum non est res sacra, et ideo vendere illud non est de se simoniacum: si autem Ecclesia illud vendere prohibuit intuitu reverentiæ rerum sacrarum, erit venditio simoniaca jure positivo Ecclesiæ, et non divino. Multi ergo Doctores videntur priori modo interpretari hanc simoniam juris humani. Ita docet satis aperte Major, in 4, distinct. 25, quæst. 3, ad 47; et supra Palud., ad 2 Durandi; quem imitatur Turrec.; et ita explicare videntur sententiam suam Gloss., licet non satis clare in dicto capit. *Ex parte*. Idemque significant ibi Felin., n. 1; Dec., num. 7; et alii, tum ibi, tum in dicto cap. *Latores*, 1, q. 1, et in c. 1 de Simon.

3. *Impugnatur primus modus explicandi si-*